

[Statsministeren.]

fremtiden vil følge i sin økonomiske politik, er bygget på disse grundsynspunkter. Der er derfor heller ikke tale om, at de lempelser, der gradvis er sket, og de yderligere lempelser, der er indeholdt i det nys afsluttede forlig, repræsenterer en afvigelse herfra.

Det er ikke regeringens opfattelse, at vi kan overvinde de økonomiske vanskeligheder ved blot at øge den indenlandske efterspørgsel, for i så fald vil vi kun møde problemerne igen, men i forstærket form, lidt længere fremme. Det er imidlertid lige så tydeligt, at det ikke er nogen løsning at lade den indenlandske efterspørgsel gå yderligere tilbage. Derfor har regeringen truffet den række af forholdsregler til fremme af beskæftigelsen, som jeg netop har omtalt.

Først og sidst må vi imidlertid kæmpe for at bryde ud af den onde cirkel, hvor priser og omkostninger til stadighed driver hinanden i vejret. Regeringen har her ment, at iværksættelse af den reform af statens skatte- og udgiftspolitik, som af mange grunde trængte sig på, også kunne bidrage væsentligt til løsningen af denne store opgave. Det har — som alle véd — ikke været let at nå frem til et forlig herom. Det ville have været lettere, hvis det havde været muligt at gå ind for en stærk svækkelse af finanspolitikken, men det tillader den økonomiske situation på ingen måde, og derfor står der også endnu for folketingset tilbage i den kommende tid at medvirke til iværksættelse af de nødvendigvis omfattende besparelser, der blev aftalt ved forliget.

Selv med disse besparelser er det imidlertid givet, at der er tale om en moderat lempelse af finanspolitikken — en lempelse, som regeringen har ment at kunne gå ind for, fordi vi føler, at befolkningen hellere vil have den stigning i realindkomsterne, der er mulighed for gennem en skattelettelse,

end stigninger i pengeindtægten, som skatter og følgeprisstigninger ville sluge det meste af.

For hele samfundet er det afgørende, at vi får bremset den inflatoriske udvikling, som i de senere år har beskåret dansk produktions konkurrenceevne over for udlandet.

Den opgave skal løses, samtidig med at den forringelse af bytteforholdet, vi har været udsat for, har forringet den reale værdi af dansk produktion.

Derfor må den mulige justering af realindkomsterne ske, uden at vi får en ny uforholdsmæssig oppustning af produktionsomkostningerne.

Den ændring af beskatningen, som træder i kraft fra 1. januar 1975, bør kunne yde et væsentligt bidrag til en sanering og stabilisering af vor økonomi.

Det har længe været erkendt, at den stadig kraftige vækst i det offentlige forbrug var en væsentlig årsag til inflation og uligevægt i dansk økonomi. Med de besparelser på nær ved 7 mia kr., som er et led i skattereformen, er der sket et afgørende brud på denne udvikling. Regeringen lægger vægt på, at der ikke er tale om en engangsforanstaltning, men at arbejdet med at bremse stigningen i de offentlige udgifter bliver videreført i de kommende år.

Disse besparelser har banet vejen for en mærkbar lettelse af de direkte skatter til staten. Det betyder ikke givetvis, at den enkelte borger i 1975 vil komme til at betale mindre i skat end i 1974. Indkomsterne er jo stigende for mange skatteydere. Men da ændringerne er koncentreret om at lette skatterne for det store flertal af erhvervsaktive og mindske beskatningen for en indkomststigning for disse grupper, betyder det, at en gennemsnitslønmodtager kan forøge sin indtægt med 10.000 kr. fra 1974 til 1975 næsten uden at skatten stiger.

For de allerfleste lønmodtagere og andre